

LIBRIS

We know
books

Hugh Lofting s-a născut în 1886 în Marea Britanie și a studiat ingineria la Londra și la Massachusetts Institute of Technology. În 1912, după ce s-a căsătorit, s-a mutat în Statele Unite ale Americii.

S-a înrolat în armată în timpul Primului Război Mondial și a început să le trimită copiilor lui scrisori ilustrate: „Nu prea aveam ce să le scriu copiilor de pe front; noutățile erau fie îngrozitoare, fie plictisitoare. Un lucru care a început să-mi atragă atenția a fost rolul considerabil pe care-l jucau animalele în război. Atunci mi-a venit ideea cu doctorul excentric care iubește nespuse animalele.“ Acel doctor este, bineînțeles, doctorul Dolittle.

Prima carte din seria cu doctorul Dolittle a apărut în 1920 și a fost urmată de alte unsprezece volume. *The Voyages of Doctor Dolittle* a primit Medalia Newbery în 1927, iar povestea doctorului care îndrăgea animalele a avut mai multe ecranizări.

HUGH LOFTING

Povestea doctorului Dolittle

cu ilustrațiile autorului

Traducere din engleză
de Ecaterina Godeanu

arthur

o mulțime. Așa că a fost nevoit să mai cumpere încă trei pușculițe, la fel de mari.

— Banii sunt o mare bătaie de cap, a spus el. Dar e plăcut să nu avem griji.

— Da, a spus Mac-Mac, care pregătea briose pentru ceai, așa este!

Apoi a venit din noi iarna și totul a fost acoperit de zăpadă. După cină, doctorul și animalele sale stăteau în jurul focului, iar el le citea.

Însă, departe în Africa, maimuțele care pălăvrăgeau în palmieri înainte să meargă la culcare sub luna plină își spuneau una alteia:

— Mă întreb ce face bunul om acolo, în Anglia! Credeți că se va întoarce vreodată?

Și Polinezia spunea printre crengi:

— Eu cred că se va întoarce, sper că se va întoarce!

Apoi crocodilul mormăia de sub mълul întunecat al râului:

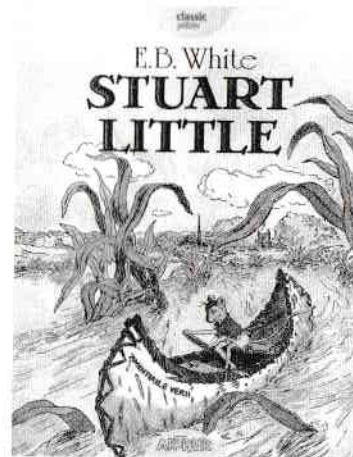
— Sunt sigur că se va întoarce. Mergeți la culcare!

Cuprins

1. Balta Mocirloasă	7
2. Pe limba animalelor	11
3. Alte necazuri cu banii	21
4. Un mesaj din Africa	28
5. Marea călătorie	35
6. Polinezia și regele	42
7. Podul Maimuțelor	47
8. Căpetenia leilor	55
9. Consiliul maimuțelor	61
10. Cel mai rar animal din lume	66
11. Prințul	73
12. Evadarea	78
13. Vele roșii și aripi albastre	82
14. Presimțirea șobolanilor	87

15. Dragonul Berber	93
16. Bufnița cu auzul fin	100
17. Cleveitorii Oceanelor	105
18. Mirosurii	110
19. Stânca	118
20. Orașul pescarului	124
21. Din nou acasă	130

E.B. White
Stuart Little

Ilustrații
de Garth Williams

Traducere din engleză
de Veronica D. Niculescu

hardcover
144 de pagini
145 × 190 mm

Stuart Little nu e un șoarece ca oricare altul. S-a născut într-o familie de oameni, locuiește la New York cu părinții lui, fratele mai mare, George, și cu motanul Snowbell. Sigur, el e sfios și tăcut, dar când pofta de aventură îi dă ghes, nimic nu-i mai stă în cale.

Provocarea cea mare pentru temerarul șoricel apare când o pasăre drăgălașă – cea mai bună prietenă a lui – își ia zborul din cuibul ei improvizat în casa familiei Little. Hotărât să-i dea de urmă, Stuart își părăsește familia iubitoare. Călătoria se dovedește cum nu se poate mai palpitantă, dar rămâne de văzut dacă cei doi prieteni se vor regăsi vreodată.

1 | Balta Mocirloasă

Odată ca niciodată, cu multă vreme în urmă, pe când bunicii noștri erau mici copii, a trăit un doctor pe nume Dolittle, dr. John Dolittle. „Dr.“ înseamnă că era un doctor adevărat și era foarte învățat.

Locuia într-un orășel care se numea Balta Mocirloasă. Toată suflarea orașului, tineri și bătrâni deopotrivă, îl știa din vedere. De fiecare dată când îl vedeau trecând pe stradă, cu jobenul pe cap, toți spuneau:

— Uite-l pe doctor! E un om tare deștept!

Iar câinii și copiii se adunau ciorchine și se țineau după el. Până și ciorile din turnul bisericii începeau să croncănească și să-și încline capetele în semn de binețe.

Doctorul locuia într-o casă mică de la marginea orașului, însă avea o grădină foarte mare și o pajiște întinsă, cu băncuțe din piatră și sălcii plângătoare.

De gospodărie avea grijă sora lui, Sarah Dolittle, dar de grădină se ocupa însuși doctorul.

Iubea foarte mult animalele și ținea multe pe lângă casă. În afară de carașii care trăiau în heleșteul din fundul grădinii, mai avea o familie de iepuri în cămară, șoareci albi în carcasa pianului, o veveriță în dulapul cu rufărie și un arici în pivniță. Mai avea o vacuță cu vițel, un cal șchiop și bătrân – în vârstă de douăzeci și cinci de ani –, găini, porumbei, doi miei și multe alte animale. Preferatele sale erau însă rața Mac-Mac, câinele Jip, porcușorul Guiț, papagalul Polinezia și bufnița Bu-Hu-Hu.

Sora lui obișnuia să bombăne că sunt prea multe animale și casa e mereu murdară din cauza lor. Într-o zi, când la doctor a venit o doamnă suferind de reumatism, s-a așezat din greșeală pe ariciul care dormea pe canapea și de atunci nu s-a mai întors, ci a preferat să conducă în fiecare sâmbătă tocmai până la Bourești, un oraș la cincisprezece kilometri depărtare, ca să meargă la alt doctor.

Atunci sora lui, Sarah Dolittle, a venit și i-a spus:

— John, cum crezi c-o să mai vină bolnavii la tine, cu așa multe animale în casă? Ce doctor serios are salonul plin de arici și de șoareci? E a patra persoană de vază pe care au pus-o pe fugă animalele astea. Moșierul Jenkins și familia Parson au spus că nu se vor mai apropia niciodată de casa noastră,

oricât de bolnavi ar fi. Suntem mai săraci pe zi ce trece. Dacă o ții tot așa, niciunul dintre oamenii de seamă n-o să mai vină la tine ca să-i tratezi.

— Dar îmi plac mai mult animalele decât „oamenii de seamă“, a zis doctorul.

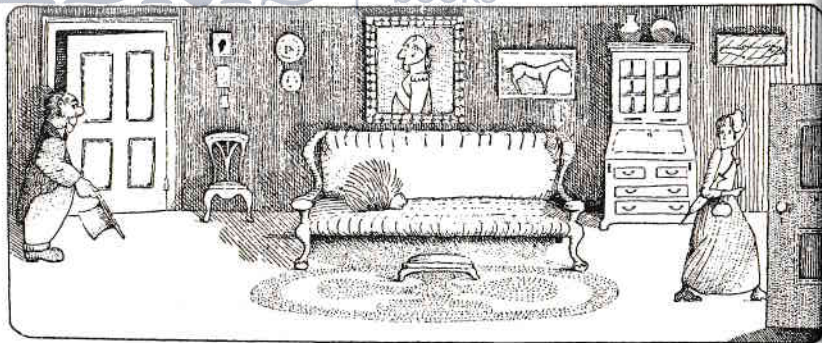
— Te porți prosteste, a spus sora lui ieșind din cameră.

Pe măsură ce timpul trecea, doctorul avea din ce în ce mai multe animale și din ce în ce mai puțini pacienți. În cele din urmă, a rămas cu unul singur: negustorul de carne pentru pisici, care era îngăduitor cu toate animalele. Dar el nu era foarte bogat și se îmbolnăvea doar o dată pe an, de Crăciun, când îi dădea doctorului șase bănuți pentru o sticlută de sirop de tuse.

Cu șase bănuți pe an n-aveai cum să trăiești, nici măcar pe vremea aceea. Și dacă doctorul n-ar fi avut ceva bani puși deoparte, la pușculiță, nu se știe ce s-ar fi întâmplat.

Dar a continuat să adune și mai multe animale, și, desigur, costul hranei lor era foarte mare. Iar banii economisiți se împuținau pe zi ce trece.

Apoi și-a vândut pianul și i-a lăsat pe șoareci să se mute în sertarul unei comode. Dar s-au terminat și banii primiți în schimbul pianului, așa că și-a vândut costumul cafeniu pe care îl purta duminică și a continuat să devină tot mai sărac.

„Și de-atunci ea nu s-a mai întors.“

Și acum, când trecea pe stradă purtându-și jobenul, oamenii își spuneau:

— Uitați-l pe doctorul John Dolittle! Pe vremuri era cel mai renumit doctor din vestul țării. Și-acum n-are nicio para chioară și umblă cu ciorapii găuriți!

Dar câinii, pisicile și copiii tot se adunau în urma lui și se țineau după el prin tot orașul, cum făceau și când era bogat.

2 | Pe limba animalelor

Într-o bună zi, doctorul stătea de vorbă în bucătărie cu negustorul de carne pentru pisici, care venise să-l vadă din pricina unei dureri de burtă.

— Ce-ar fi să nu mai tratezi oameni și să te faci doctor de animale? a întrebat negustorul.

Papagalul Polinezia stătea la fereastră, privind ploaia și îngânând un cântecel marinăresc. Deodată s-a oprit și a început să asculte cu atenție.

— Dumneata, domnule doctor, a continuat negustorul, știi totul despre animale, mult mai multe decât știu veterinarii de pe aici. Cartea pe care ai scris-o despre pisici e absolut minunată! Eu unul nu știu nici să scriu, nici să citesc, altfel poate aș scrie și eu niște cărți. Dar nevastă-mea, Theodosia, e foarte învățată și mi-a citit cartea dumitale. E minunată, asta-i tot ce pot să spun, e absolut minunată. Parcă ar fi fost scrisă de o pisică. Știi cum gândesc. Și se pot câștiga o grămadă de bani

din îngrijirea animalelor. Știi asta? Le-aș trimite la tine pe toate băbuțele care au căței și pisici bolnave. Și, dacă nu se îmbolnăvesc îndeajuns de des, le pun ceva în carnea pe care le-o vând, ca să se îmbolnăvească. Înțelegi?

— O, nu, a răspuns repede doctorul. Să nu cumva să faci asta! N-ar fi cinstit.

— Nu le-aș îmbolnăvi de-adevăratelea, a zis negustorul. Le-aș pune ceva care să le moleșească puțin. Dar ai dreptate, n-ar fi tocmai cinstit față de animale. Numai că ele se îmbolnăvesc oricum, pentru că stăpânele lor le îndoapă cu prea multă mâncare. Ar mai veni și toți fermierii cu caii lor șchiopi și mieii plăpânzi. Fă-te doctor de animale.

După ce a plecat negustorul, papagalul a zburat de pe pervazul ferestrei, s-a așezat pe masa doctorului și a spus:

— Omul acela are dreptate. Asta trebuie să faci. Fă-te doctor de animale. Lasă-i încolo pe oameni, dacă n-au ochi să vadă că ești cel mai bun doctor din lume. Ai grijă de animale în schimb, ele te vor aprecia. Fă-te doctor de animale.

— Dar sunt destui doctori de animale, a spus John Dolittle, mutând ghivecele de flori pe pervaz, ca să se bucure și ele de ploaie.

— Da, *sunt* destui, a zis Polinezia. Dar nu-s buni de nimic. Doctore, ascultă ce-ți spun. Știi că animalele pot vorbi?

— Știu că papagalii vorbesc, a spus doctorul.

— Papagalii pot vorbi două limbi – limba oamenilor și limba păsărilor, l-a lămurit Polinezia cu mândrie. Dacă spun „Polly vrea un biscuit“, mă înțelegi. Dar ia ascultă aici: „Ka-ka oi-ee, fee-fee?“

— Doamne Sfinte! a strigat doctorul. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă „E gata masa?“, pe limba păsărilor.

— Ia te uită! s-a mirat doctorul. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind așa.

— La ce bun? a spus Polinezia, scuturând câteva firimituri de biscuit de pe aripa stângă. Nu m-ai fi înțeles.

— Mai spune-mi! a zis doctorul entuziasmat.

Apoi s-a repezit spre comodă și s-a întors cu un caiet și un creion.

— Să nu vorbești foarte repede, pentru că vreau să-mi notez. Asta-i foarte interesant, e ceva nemai-pomenit! Învață-mă mai întâi alfabetul păsărilor, ia-o ușurel!

Deci așa a aflat doctorul că animalele au o limbă a lor și pot vorbi unele cu altele. Și toată după-amiaza aceea, în timp ce afară ploua, Polinezia a stat pe

masa din bucătărie și l-a învățat cuvinte păsărești, pe care doctorul și le-a notat în carnețel.

La vremea ceaiului, când câinele Jip a intrat în casă, papagalul i-a spus doctorului:

— Vezi? Și *el* vorbește cu tine.

— Mie mi se pare că se scarpină în ureche, a spus doctorul.

— Animalele nu vorbesc întotdeauna cu gura, s-a răstit papagalul, ridicând din sprâncene. Uneori vorbesc cu urechile, cu picioarele, cu cozile, cu toate cele. Uneori nu *vor* să scoată niciun sunet. Acum vezi cum strâmbă din nas?

— Ce înseamnă asta? a întrebat doctorul.

— Înseamnă „Nu vezi că s-a oprit ploaia?“, a răspuns Polinezia. Îți pune o întrebare. Căinii își folosesc aproape mereu nasurile ca să pună întrebări.

După ceva vreme, cu ajutorul papagalului, doctorul a reușit să învețe limba animalelor așa de bine, încât putea să vorbească cu ele și să înțeleagă tot ce-i spuneau. Atunci a renunțat de tot să mai trateze oameni.

De îndată ce negustorul de carne pentru pisici le-a spus tuturor că John Dolittle s-a făcut doctor de animale, băbuțele au început să vină la el cu animalele de companie, mopși și caniși care mâncaseră prea multe prăjituri. Și fermierii veneau de departe cu vacile și oile lor bolnave.

Într-o zi i-a fost adus un cal de povară și bietul de el a fost nespus de fericit că a găsit un om cu care să poată vorbi pe limba lui.

— Știi, doctore, a spus calul, veterinarul de peste deal nu știe nimic. Mă tratează de șase săptămâni de artrită. Dar eu am nevoie de *ochelari*. Îmi pierd vederea la un ochi. Nu înțeleg de ce caii nu pot purta ochelari, la fel ca oamenii. Dar tontălăul ăla de peste deal nici nu s-a uitat la ochii mei. Mă tot îndoapă cu niște hapuri. Am încercat să-i spun, dar n-a priceput nimic din limba cailor. Eu am nevoie de ochelari.

— Bineînțeles, bineînțeles, a spus doctorul. Îți fac de îndată.

— Vreau o pereche ca ai tăi, a spus calul, dar verzi. Mă vor apăra de soare, în timp ce muncesc la câmp.

— Desigur, a spus doctorul. Verzi să fie!

— Știți care-i necazul, domnule doctor? i-a zis calul în timp ce ieșea pe ușă. Necazul e că *toți* au impresia că pot fi veterinari, doar pentru că animalele nu se plâng. De fapt, un doctor de animale bun trebuie să fie mult mai deștept decât unul de oameni. Fiul fermierului meu crede că știe o mulțime de lucruri despre cai. Aș vrea să-l poți vedea, e așa de gras, că nici nu i se mai văd ochii. Creierul lui e cât al unui gândac de Colorado. Săptămâna trecută a încercat să-mi pună o cataplasma de muștar.